

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania E. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
z udziałem W. Sp. z o.o. w W. i A. K.-K.
o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10
lutego 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie z odwołania E. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. przy udziale [...] Spółki z o.o. w W., A. K.- K. – oddalił apelację odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt VII U [...] w którym Sąd Okręgowy – po ponownym rozpoznaniu sprawy – oddalił odwołanie E. M. od decyzji ZUS z dnia 22 maja 2017 r., którą organ rentowy stwierdził, że ubezpieczona ta jako pracownik u płatnika składek A.-K.-K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od 9 grudnia 2016 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego pełnomocnik odwołującej się zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W ocenie autora skargi „Zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego w szczególności art. 22 § 1 k.p. poprzez przyjęcie, iż pomiędzy skarżącą a pracodawcą doszło do zawarcia umowy o pracę dla pozoru zaś podstawy na których oparł się Sąd II instancji w wydanym przez siebie orzeczeniu, takie jak cofnięcie wniosku o przesłuchanie A. K.-K. świadczą, iż niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia

2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Pełnomocnik skarżącej uzasadnienie wniosku opiera na twierdzeniu o oczywistej zasadności jego skargi ze względu na oczywiste naruszenie przepisu

art. 22 § 1 k.p. Twierdzenie to – poza prostą negacją stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] – nie zawiera w swojej konstrukcji przekonującej argumentacji wykazującej, że rozpatrywana skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia wskazanego przepisu prawa. Autor skargi nie uwzględnia w uzasadnieniu wniosku stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii – oceny charakteru prawnego umowy o pracę skarżącej w kontekście określonych regulacji prawa ubezpieczeń społecznych – stanowiska bardzo szeroko przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Autor skargi bliżej nie precyzuje, na czym miałyby polegać oczywista zasadność skargi z uwagi na sugerowaną ocenę Sądu „cofnięcia wniosku o przesłuchanie A. K.-K.”. W takiej konstrukcji uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej brakuje odpowiedniej argumentacji, którą skarżąca wykazałaby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Na marginesie należy wskazać, że kontestowanie ustaleń Sądu nie może, co do zasady, opierać się na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2021 r., II USK 152/21, Legalis nr 2612901).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

a.s.